

Arrest

nr. 201 087 van 14 maart 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KIWAKANA
Tervurenlaan 116/6
1150 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 oktober 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 21 september 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 2 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer / mevrouw : [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 45 dagen vanaf 03/08/2017 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken. Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden, aangezien uit het voorgelegde medisch type-attest van de specialist niet kan worden opgemaakt of de behandeling kan verder gezet worden in het land van herkomst en ook uit blijkt dat betrokkene kan reizen en er medisch geen tegen indicatie is voor een terugreis."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 "*en volgende*" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van "*de onderzoeksverplichting*", van "*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*" en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens maakt zij melding van overmacht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij gemachtigd is en dat haar regelmatig verblijf verstreken is.

Dat de tegenpartij ook stelt dat een verlenging van verblijf niet kan toegestaan worden aangezien uit het voorgelegde medisch attest niet kan worden opgemaakt of de behandeling kan verder gezet worden in het land van herkomst en dat verzoekster zou kunnen reizen. Dat er medisch geen tegen - indicatie zou zijn voor een terugreis.

Dat deze elementen niet uit het voorgelegde medisch attest blijken.

Dat de arts aangaande de eventuele verzorging in het land van herkomst duidelijk vermeld - cfr punt 6 - dat " (...) er moet geïnvesteerd worden. in functie van een definitief diagnose kan een antwoord gegeven worden.

Hetzelfde geldt aangaande zijn advies mbt de terugkeer naar het land van herkomst. Dat de analyse van het medisch attest die door de tegenpartij gedaan werd dus duidelijk niet correct is.

Dat er voor évidente redenen nog geen behandeling voorgesteld werd en dat de conclusies van tegenpartij ten minste voortijdig zijn.

Dat in casu een verlenging van het verblijf wel noodzakelijk schijnt.

Dat er voor de goede orde ook moet worden vermeld dat verzoekster een verlenging (tot 11 november 2017) van haar verzekering heeft aangevraagd zodat de kosten van de bijkomende medische zorgen gedekt zijn.

Dat dit document ook aan de tegenpartij werd overgemaakt.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst, zonder te weten wat de werkelijke gezondheidstoestand van verzoekster is een schending van Art 3 EVRM uitmaakt.

Dat de bekritiseerde beslissing behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids en onderzoeksverplichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend te Rome op 4 november schendt. Dat de motivatie van de bestreden beslissing bij gevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd omdat zij langer verblijft dan de termijn waartoe zij is gemachtigd door het visum dat of de visumverklaring die in haar paspoort of in de daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht. Hierbij wordt geconcretiseerd dat zij volgens het overgemaakte paspoort en visum recht had op een verblijf van vijfenveertig dagen vanaf 3 augustus 2017, waarbij het regelmatig verblijf aldus is verstreken. Hierbij wordt gemotiveerd dat een verlenging van het verblijf niet kan worden toegestaan, aangezien uit het voorgelegde medisch type-attest van de specialist niet kan worden opgemaakt of de behandeling kan worden verdergezet in het herkomstland, dat tevens blijkt dat verzoekster kan reizen en er geen medische tegenindicatie is voor een terugreis. Verzoekster heeft kennis van deze motieven en geeft ze ook weer in haar verzoekschrift. Zij toont niet aan dat de motieven niet zouden voldoen aan de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster betwist niet zich te bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Wel betoogt zij dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd, gelet op haar medische toestand en dat verweerder geen correcte analyse heeft gemaakt van het medisch attest dat zij had overgemaakt om haar verblijf te laten verlengen.

2.5. Waar verzoekster betoogt dat de motieven in de bestreden beslissing, met name dat uit het overgemaakte medisch attest niet kan worden opgemaakt of de medische behandeling kan worden verdergezet in het herkomstland en dat geen bezwaar voor een terugreis blijkt, strijdig zijn met de inhoud van het voorgelegde medisch attest, kan zij hierin niet worden gevolgd. Uit een lezing van het medisch attest blijkt dat de inhoud hiervan geheel correspondeert met het gestelde in het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo werd op de vraag of de verzorging kan worden verdergezet in het herkomstland, door de specialist geantwoord dat de diagnose “*moet geïnvestigeerd worden*” en dat “*in functie van definitief diagnose, kan een antwoord gegeven worden*”. Hieruit blijkt aldus duidelijk dat de behandelende arts nog over onvoldoende informatie beschikt om de vraag of de verzorging kan worden verdergezet in het herkomstland, te beantwoorden. Aldus werd in de bestreden beslissing terecht en in overeenstemming met de inhoud van het medisch attest gesteld dat uit laatstgenoemde attest “*niet kan worden opgemaakt of de behandeling kan verder gezet worden in het land van herkomst*”. Wat betreft de vraag of verzoekster kan reizen, wordt in het medisch attest de optie “*ja*” aangevinkt. In welke mate

het motief in de bestreden beslissing, dat verzoekster kan reizen, incompatibel zou zijn met het medisch attest is de Raad dan ook niet duidelijk.

2.6. Verzoekster bevestigt vervolgens in haar verzoekschrift dat er nog geen behandeling is voorgesteld, waarbij zij stelt dat de bestreden beslissing minstens voorbarig is. Verzoekster geeft aan dat aldus een verlenging van het verblijf noodzakelijk schijnt. In deze kan evenwel niet worden ingezien waarom verweerder in casu zou dienen over te gaan tot een verlenging van het tijdelijk verblijf, louter op grond van een medisch attest dat geen definitieve diagnose en geen uitsluitel over een behandeling kan verschaffen en waaruit geenszins een tegenindicatie tot het ondernemen van een terugreis blijkt. Verweerder heeft een beoordeling gemaakt van de situatie zoals deze aan hem kenbaar werd gemaakt door verzoekster middels het overmaakte medisch attest, waarbij hij oordeelde dat de hierin vervatte informatie niet van zodanige aard is dat deze een verlenging van het verblijf rechtvaardigt. Verweerder concludeerde dan ook dat het regelmatig verblijf is verstreken en dat aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Dit betreft geenszins een voorbarig handelen van verweerder. Het betreft eerder een voorbarig medisch attest. Verzoekster betoogt dat er om “*evidente redenen*” nog geen behandeling werd voorgesteld, maar laat na te duiden over welke redenen het dan gaat. Het gegeven ten slotte dat verzoekster een verlenging van haar verzekering heeft aangevraagd, zodat de kosten van bijkomende medische zorgen zijn gedekt, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. In casu werd immers geenszins geoordeeld dat het verblijf niet kon worden verlengd omdat niet werd aangetoond dat verzoekster niet beschikte over een dekkende ziektekostenverzekering.

2.7. Waar verzoekster nog aanvoert dat een terugkeer naar het herkomstland, zonder te weten wat haar werkelijke gezondheidstoestand is, een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat huidig bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen verwijdering van het Belgische grondgebied inhoudt. Indien verzoekster alsnog meer duidelijkheid verkrijgt aangaande de precieze aard van haar medische problematiek – waaromtrent verweerder op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing nog geen uitsluitel had gekregen – en indien blijkt dat deze medische problematiek haar verhindert om terug te keren naar haar herkomstland, staat het haar vrij deze gegevens alsnog kenbaar te maken aan verweerder. Ter terechtzitting is ook gebleken dat verzoekster een verblijfsaanvraag heeft geïnitieerd op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Haar medische problematiek zal aldus nog worden onderzocht in het kader van deze verblijfsaanvraag. Het louter indienen van dergelijke verblijfsaanvraag tast evenwel de wettigheid van de thans bestreden beslissing niet aan. Het staat verzoekster verder ook vrij een verlenging van de termijn voor vrijwillige uitvoering van huidig bevel om het grondgebied te verlaten te verzoeken, gestaafd met de nodige medische gegevens, evenals in rechte op te komen tegen een eventuele beslissing waarmee alsnog een gedwongen verwijdering van het grondgebied zou worden voorzien. In het licht hiervan, toont verzoekster – door louter te stellen dat nog geen zekerheid bestaat aangaande de precieze omvang van haar medische problematiek – geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van “*de onderzoeksverplichting*”, verduidelijkt verzoekster deze schending niet. In zoverre zij hiermee doelt op de verplichting van verweerder om rekening te houden met alle elementen van haar dossier, kan de Raad enkel opmerken dat – zoals hierboven is gebleken – verweerder daadwerkelijk rekening heeft gehouden met alle aan hem kenbaar gemaakte informatie. Waar verzoekster verder in de hoofding van haar middel melding maakt van overmacht, verduidelijkt zij evenmin in welke mate er sprake zou zijn van overmacht, laat staan op welke wijze hieruit de onwettigheid van de bestreden beslissing voortvloeit. Ook is de Raad geen “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” bekend. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve, bij gebreke aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA